

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

6) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om lands- og regionplanlægning og lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet i anledning af forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse.

(Lovforslag nr. L 15. Fremsat 13/1 82. Første behandling 21/1 82. Betænkning 28/4 82).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Svend Andersen (S):

Som det fremgår af betænkningen, kan socialdemokratiet alene stemme for de ændringsforslag, der er stillet af et flertal. Det er vores opfattelse, at vi med disse ændringsforslag i forbindelse med ministerens tilkendegivelser og tilsagn i betænkningen får en miljølov, der fastholder og styrker de grundlæggende principper i miljøbeskyttelsen.

Det er ligeledes vores opfattelse – i modsætning til, hvad der f. eks. fremgår af betækningsbidraget fra fremskridtspartiet – at udvalgsarbejdet har været særdeles grundigt. Der er blevet stillet ca. 180 spørgsmål, vi har haft flere samråd med ministeren, og disse ting har alt i alt været afklarende.

Det er beklageligt at konstatere på denne baggrund, at SF ikke har kunnet nå frem til en stillingtagen, men først her ved anden behandling vil redegøre for sin stilling til lovforslaget.

Vi får ved vedtagelsen af flertallets ændringsforslag og ved den endelige vedtagelse af lovforslaget en udvidelse af klageadgangen, vi får en hurtigere afgørelse i klagesager, og vi får en bredere sammensætning af miljøankenævnet.

Det er også værd at bemærke, at miljøstyrelsens rådgivning over for amtskommuner og kommuner præciseres nærmere.

Vi har med tilfredshed konstateret, at ministeren i folketingsåret 1982-83 vil fremsætte forslag til de nødvendige retsregler for at få løst problemerne omkring gammelt kemikalieaffald og den nedsivning, der måtte komme herfra.

Margrete Auken (SF):

Den eksisterende miljølov blev i 1973 vedtaget af et flertal bestående af socialdemokratiet og de konservative. SF støttede dengang ikke loven, og jeg synes, erfaringerne siden har vist, at det var med god grund. Den lov er ikke først og fremmest en lov om at beskytte miljøet. Sådant som den kom til at se ud, var den i lige så høj grad – og spørgsmålet er, om det ikke var i højere grad – en lov, der skulle sikre, at virksomheder, især hvis de var tilpas store, ikke blev generet for meget af, hvad der kom til at stå i den lov.

Da forslaget til ændringer blev lagt frem, var vores umiddelbare fornemmelse, at det rummede visse forbedringer, og vi var indstillet på – og er det vel stadig væk, for så vidt som der er mulighed for det – at gå ind og være med til at gennemføre dels disse forbedringer, dels forslag, som vi stillede for at bringe loven i overensstemmelse med det, den kalder sig, nemlig lov om miljøbeskyttelse. Men det har under arbejdet vist sig at være svært, fordi der slet ikke har været lydhørhed for vores forslag.

Dertil er der sket det, at ting, som ikke har været klart fremme i lovforslaget, hverken i dets bemærkninger eller i formuleringerne, har vist sig at forrykke perspektivet ganske betragteligt.

Anden næstformand (Ebba Strange):

Vi må bede om at få en lille smule mere ro i salen. Der er nogle, som godt vil følge debatten om miljølovforslaget.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil sige, at der er sket en forrykkelse – ikke af lovens formulerede formål, men af dens reelle formål. Hvor man tidligere diskuterede, om ikke det vigtigste var at sikre virksomhederne mod for hårde krav, er der sket det nu, at hensynet til at sikre det kommunalpolitiske selvstyre har fået første prioritet. Som om det var miljølovens opgave at sikre det! Det kan man jo sikre ad anden vej.